

РЕШЕНИЕ

№ 517

гр. София, 29.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 94 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВЛАДИСЛАВА В. АНГЕЛОВА**

при участието на секретаря **ВЕРА Й. ТАСЕВА**
като разгледа докладваното от **ВЛАДИСЛАВА В. АНГЕЛОВА**
Административно наказателно дело № 20231110213164 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН

Образувано е по жалба на Б. Г. В., ЕГН *****, чрез упълномощен представител – адв. К. Р. – В. от АК – Б., против Наказателно постановление № 23-4332-015912/10.08.2023 г., издадено от Началник - група към СДВР, ОПП, с което на основание чл. 175а ал. 1 пр. 3 ЗДвП на жалбоподателя е наложено административно наказание "глоба" в размер на 3 000, 00 /три хиляди/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 /дванадесет/ месеца за нарушение на чл. 104б т. 2 ЗДвП и на основание чл. 183 ал. 1 т. 1 пр. 2 ЗДвП му е наложено административно наказание "глоба" в размер на 10, 00 /десет/ лева за нарушение на чл. 100 ал. 1 т. 1 ЗДвП.

В жалбата се излагат доводи за неправилно приложение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Изтъква се, че в наказателното постановление не са посочени всички елементи от състава на нарушението по пункт първи, както и обстоятелствата по извършването му, с което е нарушено правото на защита на въззивника. Изтъква се, че "дрифтът" като техника на шофиране е свързан с движението на гумите, а не на осите, както е посочено в АУАН и НП. Излагат се доводи, че не е ясно по какъв начин актосъставителят и наказващият орган са установили, че поднасянето на автомобила се дължи на съзнателни и целенасочени действия на водача. Оспорва се изложената в АУАН и НП фактическа обстановка. Твърди се, че жалбоподателят не е извършил

административното нарушение по чл. 104б т. 2 ЗДвП, за което е санкциониран. Изтъква се, че и нарушението по чл. 100 ал. 1 т. 1 ЗДвП не е установено по несъмнен и категоричен начин. По изложените съображения се прави искане за отмяна на обжалваното наказателно постановление.

В съдебно заседание жалбоподателят Б. В., редовно призован, не се явява. Представява се от адв. К. Р. - от АК - Б., която пледира наказателното постановление да бъде отменено по съображенията, изложени в жалбата. В допълнение изтъква, че от събраните в съдебното следствие доказателства се установява, че актосъставителят не е бил очевидец на твърдяните нарушения. Обръща внимание на противоречия в показанията на свидетелите М. Й. и А. Г.. Счита, че показанията на свидетелката М. М. следва да бъдат кредитирани, тъй като същата е очевидец на действията на жалбоподателя и от показанията ѝ се установява причината за поднасянето на автомобила. Защитникът счита, че от показанията на свидетелката М. М. се установява и че жалбоподателят е използвал пътищата, отворени за обществено ползване по предназначение, а именно за транспорт на хора. Претендира разноски.

Наказващият орган - Началник група към отдел "Пътна полиция" при СДВР, редовно уведомен, не изпраща представител.

Със съпроводителното писмо, с което материалите по административнонаказателната преписка са изпратени в съда, изготвено от Д. Д. - началник на 03 сектор "Административно обслужване" в Отдел "Пътна полиция" при СДВР, е направено възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

По допустимостта на жалбата:

Депозираната жалба е допустима, тъй като е подадена срещу подлежащо на обжалване наказателно постановление, от наказаното физическо лице и в срока по чл. 59 ал. 2 ЗАНН, поради което подлежи на разглеждане по същество.

Като съобрази изложените от страните доводи и възражения и служебно провери законосъобразността и правилността на обжалваното наказателно постановление, с оглед изискванията на чл. 314 НПК вр. чл. 84 ЗАНН, съдът намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Б. Г. В. е правоспособен водач на МПС с придобити категории В, М, като му било издадено СУМПС № 283770677/14.09.2018 г. от СДВР, валидно до 14.09.2028 г.

На 23.06.2023 г. около 13:20 часа жалбоподателят Б. В. управлявал собствения си лек автомобил марка "БМВ", модел "535 Д" с рег. № xxxxxxxxxxxxxx на територията на град София, като се движел по ул. "Георги С. Раковски" с посока на движение от ул. "Поп Богомил" към бул.

"Сливница". На предна дясна седалка в автомобила пътувала свидетелката М.М.. Времето било слънчево, видимостта била добра и пътната настилка била суха. Жалбоподателят спрял автомобила на кръстовището на ул. "Г. С. Раковски" и бул. "Сливница", като изчаквал подаване на зелен разрешителен сигнал на светофарната уредба на кръстовището, за да извърши маневра "завой наляво" в посока бул. "Сливница". При подаване на зелен разрешителен сигнал на светофарната уредба за автомобилите, завиващи наляво в посока бул. "Сливница", жалбоподателят привел автомобила в движение, като при извършване на завоя, подал газ и умишлено приплъзнал задната част на автомобила, която поднесла три - четири пъти наляво - надясно. Тези действия на жалбоподателя били възприети от свидетелите А. Г. и М. Й. - служители на ОСПС - СДВР, които изпълнявали служебните си задължения като автопатрул 303. Свидетелите Г. и Й. спрели управлението от жалбоподателя лек автомобил, установили самоличността на водача и повикали за съдействие екип на ОПП - СДВР. Свидетелят А. Г. съставил докладна записка от 23.06.2023 г. На място за съдействие бил изпратен свидетелят В. Г. - младши автоконтрольор при ОПП - СДВР, който се запознал с докладната записка, съставена от свидетеля Г.. При извършената проверка от служители на ОПП - СДВР жалбоподателят не представил контролен талон към СУМПС. Същият му бил иззет с АУАН серия ГА № 871404/12.04.2023 г., съставен на жалбоподателя за нарушение на чл. 483 ал. 1 т. 1 КЗ. Свидетелят Г. съставил АУАН серия ГА, бл. № 535923/23.06.2023 г., с който повдигнал против въззивника В. административнонаказателно обвинение за нарушение на чл. 104б т. 2 ЗДвП и на чл. 100 ал. 1 т. 1 ЗДвП. Актът бил съставен в присъствието на свидетелите А. Г. и М. Й., бил подписан от актосъставителя Г., свидетелите и жалбоподателя, бил предявен на последния и му бил връчен препис. Със съставяне на АУАН било иззето СРМПС № 012097424.

В срока по чл. 44 ал. 1 ЗАНН жалбоподателят В. депозирал възражения срещу АУАН, заведени с вх. № УРИ 433200-74025/30.06.2023 г. с доводи, че не е извършил нарушението по чл. 104б т. 2 ЗДвП, тъй като автомобилът му поднесъл при извършване на маневрата.

След преценка, че наведените възражения не са основателни и въз основа на съставения АУАН на 10.08.2023 г. Г. Б. - началник на 01 група "Административно-наказателна дейност" в 03 сектор "Административно

обслужване" към ОПП, СДВР, издала обжалваното Наказателно постановление № 23-4332-015912/10.08.2023 г., с което на основание чл. 175а ал. 1 пр. 3 ЗДвП наложила на жалбоподателя административно наказание "глоба" в размер на 3 000, 00 /три хиляди/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 /дванадесет/ месеца за нарушение на чл. 104б т. 2 ЗДвП и на основание чл. 183 ал. 1 т. 1 пр. 2 ЗДвП му наложила административно наказание "глоба" в размер на 10, 00 /десет/ лева за нарушение на чл. 100 ал. 1 т. 1 ЗДвП.

Горната фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните по делото доказателства и доказателствени средства: гласните доказателствени средства - показанията на свидетелите А. Г., В. Г., М. Й., М.М. - частично, както и писмените доказателства, приобщени по реда на чл. 283 НПК - АУАН серия ГА № 535923/23.06.2023 г., НП № 23-4332-015912/10.08.2023 г., справка - картон на водача, възражение вх. № УРИ 433200-74025/30.06.2023 г., докладна записка от А. Г. от 23.06.2023 г., докладна записка от В. Г. от 25.07.2023 г., заповед № 513з-5070/21.07.2015 г. на директора на СДВР, заповед № 8121к-13180/23.10.2019 г. на Министъра на вътрешните работи, акт за встъпване в длъжност от 29.10.2019 г., заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г., издадена от Министъра на вътрешните работи.

Съдът даде вяра на показанията на свидетелите А. Г., В. Г. и М. Й., като намери, че същите са еднопосочни, непротиворечиви и последователни. От показанията на свидетеля В. Г. се установява, че същият не е очевидец на твърдяните нарушения, тъй като е бил повикан на мястото след спиране на автомобила, за да окаже съдействие на служителите на ОСПС - СДВР и е съставил АУАН въз основа на докладна записка, изготвена от свидетеля Г.. В съдебното следствие обаче бяха разпитани както свидетелят А. Г., така и свидетелят М. Й., които са очевидци и пряко са възприели действията на жалбоподателя. Изтъкнатите от защитника противоречия в показанията на двамата свидетели, съдът преценява като несъществени и обясними предвид на изминалия период от време и естеството на служебните задължения на свидетелите. Същевременно противоречията по отношение на това колко време полицейските служители са следвали автомобила на въззивника, преди да го спрат, както и дали полицейският автомобил е бил спрял на светофар или е бил в движение, когато свидетелите са възприели поднасянето на автомобила на жалбоподателя, не са дотолкова значими, че да дискредитират показанията на свидетелите Г. и Й. и да обусловят извод за тяхната недостоверност. И двамата свидетели имат съхранен спомен за посоката на движение на управлявания от въззивника автомобил, за марката на автомобила, както и че поднасянето на автомобила е било извършено при потегляне след спиране на забранителен сигнал на светофара и при извършване на маневра "завой наляво". В показанията на двамата свидетели не се открива твърдяното от защитата противоречие по отношение на това колко пъти е приплъзнала задната част на управлявания от въззивника

автомобил. Така свидетелят Г. заявява, че няма спомен за това обстоятелство, докато свидетелят Й. има по-конкретен спомен, като съобщава, че задната част на автомобила е приплъзнала три - четири пъти. Както свидетелят Г., така и свидетелят Й., обаче имат ясен спомен за приплъзването на задната част на автомобила, като свидетелят Г. заявява и че се е чуло свистене на гуми, а свидетелят Й. - че автомобилът е "изпушил". Впрочем, и двамата свидетели дават напълно еднопосочни показания за поведението на жалбоподателя при извършената му проверка, като заявяват, че първоначално В. е признал пред тях за дрифта, но след консултация по телефон е отрекъл първоначално заявеното. Случката обяснимо е оставила траен спомен у свидетеля Г., който заявява и че след това жалбоподателят е издирал фейсбук профила му и е провеждал кореспонденция с него.

Съдът кредитира частично показанията на свидетелката М. М., като ги възприе в частите, че се е намирала в автомобила на жалбоподателя, че автомобилът е поднесъл, след което е бил спрян за извършване на проверка, тъй като в тези части показанията й добре кореспондират на показанията на свидетелите Г. и Й.. Съдът обаче не даде вяра на показанията на свидетелката М. по отношение на механизма и причините за поднасянето на автомобила. Така показанията на свидетелката М., че пред тях е имало автомобил, жалбоподателят не е могъл да спре и е подал повече газ, при което автомобилът е поднесъл, тъй като гумите са били по-стари, са изолирани и се оборват от показанията на свидетелите Й. и Г.. Свидателят Й. заявява, че не е възприел жалбоподателят да заобикаля или да изпреварва друг автомобил. За такива обстоятелства не съобщава и свидетелят Г.. На следващо място свидетелката М. заявява, че маневрата "завой наляво" не е извършена при потегляне от светофар, което е в противоречие с показанията на свидетелите Й. и Г.. Следва да се посочи и че по отношение на причината за приплъзването свидетелката М. не дава показания за собствените си възприятия, а съобщава какво й е обяснил жалбоподателят. Не на последно място съдът отчита и обстоятелството, че свидетелката М. към момента на разпита си в съдебно заседание е на 16 години, същата не е правоспособен водач на МПС, поради което и не може да се приеме, че същата е в състояние да даде достоверни и правдиви показания за причините за приплъзването на автомобила. Предвид горното съдът намери, че показанията на свидетелката М. М. са насочени единствено към обслужване защитната теза на жалбоподателя и не следва да бъдат кредитирани.

Съдът кредитира и писмените доказателства, които оцени като последователни, безпротиворечиви и съответни на гласните доказателствени средства. Въз основа на писмените доказателства съдът изгради и изводите си за компетентност на актосъставителя и наказващия орган.

Въз основа на изложената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

АУАН и НП са издадени от компетентни административни органи, видно от заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г., издадена от Министъра на вътрешните работи. От горепосочената, както и от заповед № 513з-5070/21.07.2015 г. на Директора на СДВР се установява компетентността на актосъставителя В. Г., заемащ длъжност "младши автоконтрольор" в СДВР - ОПП, да съставя актове за установени нарушения на ЗДвП. Със заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. Министърът на вътрешните работи оправомощава началника на група "Административнонаказателна дейност" в сектор "Административно обслужване" към ОПП при СДВР да издава наказателни постановления за нарушения по ЗДвП. От представената заповед № 8121к-13180/23.10.2019 г. на Министъра на вътрешните работи, както и акт за встъпване от 29.10.2019 г. се установява, че издалата наказателното постановление Г. Б. заема длъжност началник на 01 група "Административно - наказателна дейност" в 03 сектор "Административно обслужване" към ОПП, СДВР и разполага с материалната и териториална компетентност да издаде обжалваното наказателно постановление.

При съставяне на АУАН и издаване на НП са спазени и сроковете по чл. 34 ал. 1 и ал. 3 ЗАНН.

При съставяне на АУАН са спазени и изискванията на чл. 40 ЗАНН и чл. 43 ЗАНН- актът е съставен в присъствието на свидетелите Г. и Й., които са очевидци на нарушението, и в присъствието на санкционираното лице. Подписан е от съставителя, свидетелите и жалбоподателя, на когото е връчен и препис.

АУАН и НП са издадени в предвидената от закона форма и със съдържанието, изискуемо съгласно чл. 42 ал. 1, съответно - чл. 57 ал. 1 ЗАНН. При пълна идентичност в АУАН и НП се съдържа описание, както на нарушенията, така и на обстоятелствата, при които са извършени, с посочване на нарушените разпоредби. Не са основателни възраженията на жалбоподателя, че в АУАН и НП не са описани всички елементи от състава на нарушението по чл. 104б т. 2 ЗДвП, както и обстоятелствата по извършването му, с което е нарушено правото му на защита. И в АУАН, и в НП, са посочени всички съставомерни признаци на нарушението, както и в пълнота обстоятелствата, при които е извършено - времето, мястото, посоката на движение на управлявания от въззивника автомобил, както и конкретните

действия на жалбоподателя - превъртане на задната ос на автомобила, като е посочена и използваната от жалбоподателя техника на шофиране - дрифт. Ето защо съдът намира, че описанието на нарушението по пункт първи от наказателното постановление е достатъчно пълно и ясно и не създава никакви неясноти и затруднения за жалбоподателя да разбере за какво конкретно нарушение е административно наказан.

В АУАН и НП са посочени и всички признаци от състава на нарушението по пункт втори от наказателното постановление, посочени са обстоятелствата, при които е извършено, както и нарушената материалноправна разпоредба.

Предвид изложеното съдът намери, че в предсъдебната фаза на административнонаказателното производство не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да налагат отмяна на наказателното постановление на това основание.

Разпоредбата на чл. 104б т. 2 ЗДвП забранява на водача на МПС да използва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. В случая от гласните доказателствени средства - показанията на свидетелите А. Г. и М. Й., се установи с категоричност, че жалбоподателят Б. В. е управлявал лек автомобил марка "БМВ", модел "535 Д" с рег. № xxxxxxxxxxxxxx по път за обществено ползване - на територията на гр. София, по ул. "Г. С. Раковски" с посока на движение от ул. "Поп Богомил" към бул. "Сливница", който е използвал не за превоз на пътници и товари, а за приложение и демонстрация на техники на рисково шофиране, т.нар. "дрифт" /техника на шофиране, при която превозното средство се извежда извън контрол чрез презавиване, което води до загуба сцеплението на задните гуми и странично приплъзване на автомобила/, с което е нарушил чл. 104б т. 2 ЗДвП. Нарушението по чл. 104б т. 2 ЗДвП е формално, на просто извършване, и за съставомерността му не е необходимо настъпване на вредоносен резултат.

Нарушението въззивникът е извършил при пряк умисъл като форма на вината - жалбоподателят е съзнавал противоправния характер на поведението си - че се намира на път, отворен за обществено ползване, който следва да използва единствено по предназначение - за превоз на хора и товари, но въпреки това е решил да демонстрира възможностите на автомобила и

собствените си такива на водач, прилагайки техники на рисково шофиране.

Доводите на въззивника, че приплъзването на автомобила не е извършено умишлено, а е следствие на подаването на повече газ, съчетано с износване на гумите на автомобила, не са основателни. Твърдението, че не се касае за умишлено приплъзване на задната част на автомобила, а за случайно такова, не по волята на водача, категорично се опровергава от показанията на свидетеля Й., който заявява, че задната част на автомобила се е приплъзнала наляво и надясно три - четири пъти. Обстоятелството, че приплъзването не е еднократно категорично изключва възможността същото да е случайно и в резултат на износване на гумите на автомобила. Още повече, че от показанията на свидетеля Г. се установява, че времето е било слънчево и пътната настилка - суха, т.е. не се установяват обстоятелства, които да са оказали влияние върху сцеплението на гумите с пътната настилка и върху контрола на автомобила. Най-сетне, съдът ще посочи, че от показанията на свидетелите Й. и Г. се установява, че и пред тях първоначално жалбоподателят е признал за приложената техника за шофиране, като свидетелят Й. заявява, че пред полицейските служители В. е казал, че "искал да си направят кеф с неговата приятелка". Със свидетелски показания могат да се установяват всички факти, които свидетелят е възприел, и които допринасят за разкриването на обективната истина (чл. 117 НПК), поради което съдът намери, че няма пречка да цени свидетелските показания и по отношение извънпроцесуалните изявления на въззивника.

Съгласно разпоредбата на чл. 189з ЗДвП (в сила от 23.12.2021 г.) за нарушенията по ЗДвП не се прилага разпоредбата на чл. 28 ЗАНН. Дори и встрани от императивната разпоредба на чл. 189з ЗДвП обаче, нарушението категорично не може да се преценява като маловажно. Не се установиха никакви смекчаващи отговорността обстоятелства, които да сочат на по-ниска степен на обществена опасност. Нарушението е извършено в светлата част на деня, на оживено кръстовище, при интензивен трафик, като задната част на автомобила, видно от показанията на свидетеля М. Й., се е приплъзнала три - четири пъти наляво и надясно. Прилагането на подобни техники за шофиране и то в населените места застрашава живота и здравето на останалите участници в движението, поради което се характеризира с висока степен на обществена опасност. Липсата на настъпили вредни последици не следва да се цени като смекчаващо отговорността обстоятелство, тъй като нарушението

по чл. 104б т. 2 ЗДвП е формално. Не се установява и по-ниска степен на обществена опасност на жалбоподателя като водач на МПС. От справката - картон на водача на Б. В. се установява, че същият е многократно санкциониран за разнородни нарушения на ЗДвП, което сочи, че жалбоподателят трайно не спазва правилата за движение по пътищата.

Съгласно чл. 175а ал. 1 ЗДвП водач, който ползва пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, се наказва с глоба в размер на 3000, 00 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 месеца. Предвидените наказания глоба и лишаване от право да управлява МПС са в абсолютно определен размер, като съгласно чл. 27 ал. 5 ЗАНН не се допуска налагането им в по-нисък размер, поради което не се налага излагането на съображения по отношение индивидуализацията на наложените от наказващия орган наказания за нарушението по пункт първи от наказателното постановление, които са в размерите, предвидени в чл. 175а ал. 1 ЗДвП.

При тези мотиви съдът намери, че наказателното постановление досежно нарушението по чл. 104б т. 2 ЗДвП следва да бъде потвърдено.

Съдът намери, че са налице основания за отмяна на наказателното постановление досежно нарушението по чл. 100 ал. 1 т. 1 ЗДвП. На първо място от справката - картон на водача се установява, че към 23.06.2023 г. контролният талон на жалбоподателя е бил иззет с АУАН серия ГА № 871404/12.04.2023 г., съставен му за нарушение на чл. 483 ал. 1 т. 1 КЗ. От тълкуването на разпоредбите на чл. 100 ал. 1 т. 1 ЗДвП /редакцията към датата на нарушението - 23.06.2023 г./ и на чл. 157 ал. 6 ЗДвП /също в редакцията й към датата на нарушението/, може да се направи извод, че в случаите, когато контролният талон към СУМПС на водача е иззет със съставяне на АУАН, водачът следва да носи със себе си препис на АУАН. В настоящия случай по отношение на въззивника не е било повдигнато административно обвинение, че не носи препис от АУАН, с който му е иззет контролният талон. Съдът обаче не разполага с възможност за първи път в настоящото производство да ангажира административнонаказателната отговорност на жалбоподателя въз основа на нови и различни факти, от тези, които са му били предявени в предсъдебната фаза на административнонаказателното производство, тъй като това би представлявало съществено изменение на обстоятелствата на

нарушението.

Следващо самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление досежно нарушението по пункт втори е, че е налице по-благоприятен закон. Съгласно чл. 3 ал. 2 ЗАНН ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби, прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя. С ДВ бр. 67/2023 г., в сила от 08.08.2023 г., разпоредбата на чл. 100 ал. 1 т. 1 ЗДвП е изменена, като е отпаднало задължението на водачите да носят в себе си контролния талон към СУМПС. Следователно към настоящия момент е в сила по-благоприятен за жалбоподателя закон, съгласно който извършеното от него на 23.06.2023 г. вече не представлява административно нарушение, което съставлява следващо самостоятелно основание наказателното постановление да се отмени в тази му част.

При този изход на производството право на разноси има наказващия орган, който обаче не претендира присъждане на такива. Съгласно чл. 63д ал. 1 ЗАНН в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноси по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Съгласно чл. 143 ал. 1 АПК когато съдът отмени обжалвания административен акт или отказа да бъде издаден административен акт, държавните такси, разноските по производството и възнаграждението за един адвокат, ако подателят на жалбата е имал такъв, се възстановяват от бюджета на органа, издал отменения акт или отказ. Видно е, че жалбоподателят има право на разноси единствено в случаите на отмяна на обжалвания административен акт. В настоящия случай и доколкото жалбоподателят не постига цялостна отмяна на обжалваното наказателно постановление, няма право на присъждане на разноси (така и Решение № 2347 от 6.04.2023 г. на АдмС - София по адм. д. № 843/2023 г., Определение № 10316 от 24.11.2023 г. по дело № 10493/2023 г. по описа на АССГ, XXVIII касационен състав и др.).

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 5 вр. ал. 2 ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № 23-4332-015912/10.08.2023 г., издадено от Началник - група към СДВР, ОПП, В

ЧАСТТА МУ, С КОЯТО на основание чл. 175а ал. 1 пр. 3 ЗДвП на Б. Г. В., ЕГН *****, е наложено административно наказание "глоба" в размер на 3 000, 00 /три хиляди/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 12 /дванадесет/ месеца за нарушение на чл. 104б т. 2 ЗДвП.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-4332-015912/10.08.2023 г., издадено от Началник - група към СДВР, ОПП, **В ЧАСТТА МУ, С КОЯТО** на основание чл. 183 ал. 1 т. 1 пр. 2 ЗДвП на Б. Г. В., ЕГН *****, е наложено административно наказание "глоба" в размер на 10, 00 /десет/ лева за нарушение на чл. 100 ал. 1 т. 1 ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване по реда на глава XII АПК пред Административен съд – София - град на основанията, предвидени в НПК, в 14-дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____